

MILIJARDNI SPOMIN

I

Navzven zadrnil dvig na palmah dlesen,
zatrt sem sledil jedra v črke spanja,
vsa moja davnost krutost je vsakdanja,
ki kakor zliva se v streljanju pesmi.

Kabine sem vsesal v kredit pomladi
in ne v kočljivosti kresnic nečistnih,
ljubezen tujih ur so spile misli,
dejavniki čvrsti v derutah zadnjih.

Če lepim zdaj se v lasti za plodovi,
kjer ni nobenih organizmov dneva,
v neskončnem štrajku, v vitkih zlatih rovih,

mi trdna jasnost neprevidno uspeva
in tih polzim v oblastnost vatov sovjih,
v račune na čuječnost pri zadevah.

II

Lej, poliglotti so težki v stopnicah,
ulomki dihajajo v kolesih mraka,
v vagine raste izlet in se pretaka
čez mržnje milimetrov v tujih pticah.

Povej planinam LSD, devica,
in laježu in zvestim solzam vlaka,
v malenkostih prizorov pa pričakaj,
da suženj pade v tvoje perutnice.

Vse to zato, ker v normah tarna nôri
zalet z uspešnostjo koristi tiše
kot novih vseh kitajskih risov peza,

ker stehtane jezike po zaporih
in po vijolicah, ki se jim piše
neslišni gnev duha, razkol nateza.